Це не Дощ —
у прозорій шовковій сукні.
Це — пані Злива.
Це не Вітер
у крислатому
оксамитовім капелюсі.
Це — пан Вихор.

Кличе пан пані до танцю:
— Потанцюймо!
І пані Злива
Кладе свої невидимі руки
панові Вихрові просто на плечі.
Пан Вихор, мабуть, усміхається,
та його усмішки не видно
за крислатим оксамитовим капелюхом.
І танцюють вони цілий день.
А я скільки сиджу біля вікна,
стільки й дивлюся.
Цікаво, чи є на світі
танець, довший над цей?